

ΕΝΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

Όπως σάς είχαμε υποσχεθεί αρχίζουμε σήμερα την δημοσίευση του «Διηγήματος των Δέκα». Αρχίζουν οι πρώτοι πέντε διηγηματογράφοι κ. κ. Στ. Δάφνης, Αιμιλία Δάφνη, Π. Νιοβάνας, Ι. Δελιματερίνης και Διον. Κοζάνης, θα συνεχίσουν δε έτεροι πέντε.

Το δίνγημα γράφτηκε χωρίς οι διηγηματογράφοι νάζουν υπ' όψιν τους την ύπόθεσι. Καθένας συνεχίζει τον προηγούμενο κατά την ξυμπνευσί του.

ΛΑΜΠΗΣ ΑΣΤΡΙΝΟΣ είναι ένας νέος κομψός, συμπαιδικός, ενδοσκόπης, λιγάκι ρομαντικός. Έχει φήμη πλουσιού κληρονόμου, τρέφει διάφορες φιλοδοξίες και αγνά, σε στιγμές εξάρσεως, μονολογεί :

— Είμαι απορροπισμένος με τη ζωή !... Θα κερδοσι τη ζωή !... Η ζωή είναι δική μου !...

Άπο τα πολλά όνειρά του, δυό είνε κείνα ποί τον ήλεχτιζόν περισσότερο : Ν' άποχτήση μιιά όρασι έσομένη και να γράγη ένα δογμα ποί να συγκινήση την Αθήνα. Πρώτα τον έρωσι

και έπειτα τη δόξα ! "Η και ανάποδα. "Η και τα δυό συγχρότως. Αυτό δεν τον νοιάζει.

Έκείνο όμως ποί κυρίως τον άπορολεί είναι ότι έρωτικώς τον προσοπάθει σημεριώνί πάντα άποτυχίες. Υπόλογον βέβαια και οι τραπέζες, αλλά αυτές, αφ' ή είνε μωραϊνιές, ανάτες για να μπούν στην αισθηματιώ του κόσμο. Ο Αίμιλιος Άστρινός όνειροζύει μιιά έρωτικη περιπέτεια γεμάτη μυστήριω, λάθος, φλόγα—μιιά σκελίδα Παρισινό μωδιτοσώματος. Και ποιά ό κούρσι και ή ν τ ι β α του δε φανερώνεται στον όρζοζιτω. Το ίδιο του συμβάνει και με το δογμα. Άν κατορθώνει να συλλάβη την έπιόθεση, μιιά έπιόθεσι προσιόντση, με πλοκή, με δράση, με βράση, κάτι ποί να φωνάζη μόνο τον και να, λέη : « Αλί ! έγω, κούρσι, είμαι τό λαίμα !... Τέλος πάντων είμαι τό λαίμα !... Χειροζοστήσατε !... »

Και γράφει ό καινήμος ό Άστρινός και σέζει και δόσσιτω ξαναγράφει—άπελπίσσι. Τέλος, ζάλομένο, παίνει τα σοκάκια μιιάκι, κινηρόντας την περιπέτεια και την πλοκή.

Και να ποί μιιά μέρα—ένα δειλιό για την άγο βραία—τόν ανεβή το άπροσδοκωτο, τό έπισόδιο ποί έβραε σταθμό στην ιστορία της ζωής του :

Προλαίωτα ; άδοσα ό ποιητής μας, βοδύηκε, χωρίς να τό καταλάβη, έξω από τον πόλιν, πέσα από τό τεμαχί της γοιμής Άχαρνών. Τα σπύτα έδδ γρόνταν άωνά. Ο ήλιος είχε βυθίσφι. Ο όραμός ήταν σκελισμομένος με σπύρεφα. Νοζύβης. Από—ταξις γονιές σπάτες έπεσαν στα μούτρα του Άστρινού, ό ποιητής εόηχσε τό κεφάλι και τίδε ότι από την Πάογηθε κατέβηκε μιιά. Έποσει να γρηόση γρήγορα πίσω

Έκείνη άνοβός : τη στιγμή μιιά γενικιά σιλόνετα πέμπεσε από κοντά του. Όπως πάντα ή καρδιά του ποιητή εόχρησε : « Αχ, να μιιά Έ κ ε ι ν η !... Η Έ κ ε ι ν η το έρωξε μιιά ματιά ποί έλεγε ποιά, ποί πάντων όμως έρώναζε :

— Αξοιούθησατε με, Κύνε !... Αξοιούθησατε με, λοιπόν !... — Νύομο χαϊτωμένο, ταμύ οσούο, τόκα με φρεοιδάκι, ομοζοζι, όμπελιόκι της μόδας, άνάστσημ περηγόμο, προσοπάκι άγιάδι, και μάτι—μάτι σαν φανάλι δογματός. Είκοσι ή είκοσιόο γροζόν, όχι πασιπάνω.

Ο Αίμιλιος άναστένταζε και... άκοιούθησε. Τό ομοζοζι άντι να γρηοζέση τό πέταγμα του, τό έμετρίασε. "Ηταν φανερό ότι τον έπερήμενε. Ο Αίμιλιος—δειλιός πάντοις στις έρωτικέστον έπιχειρήσεις—θέλησε να έπινοοζιση τό όρζοζιτω. Έργόος τό κεφάλι πίσω και έιδη δύο άνδροζοζις ν' άκοιούθηδν. Αλί ! αυτοί ήταν άνδροζοζι τοί λαού, με μιάρρα ποζιχα και καοκέτο. Έοργάτες ; άλλες ; ποός ξέοσι...

Έπροζόρηος. Έβρασε λάι την άγνωστη, έπεσε πλάι της. Τότε εκείνη κοινοσιάθηκε και γρηοζοζι—γρηοζοζι—χωρίς κανένα διαταγμό, αλλά με κάποια ταραζή στη φωνή τοί ελε :

— Κύνε, ζητώ την προσοσιά σου !... Αίτοι οι δύο άνδροζοζι ποί έροζοται από πίσω με άκοιούθηδν μ'έπι-

μοή... Άν ξέρω τοίς οκοπόις των, αλλά μοί φαίνονται ύποκοι... Και βοαδειάζει, ξέοτε... Και δυοταχός δεν άπάντση ούτε ένα ταξί !...

Ο έποητής δοματικώς συγγραφείς έρωσε μέσα τον την ψυχή Ριγάνοδν τοί Λεοτοκόδοδν. Τέλος, ίδού ή περιπέτεια ! Άσπυς, αλλά ήθελε... Με τό καπέλλο στο χέρι, είπε :

— Άσοπιός είμαι σάς δικταγός σας !... Μή φοβήσατε !... Σάς ανροδεινό !

Έβράδισαν μαζί, μέο από κάποια οικόπεδα, ο' ένα άνώμαλο έδαφος, λαοπερό, στην άρχή με τη φωνή άμνητά της πρώτης γροσιμίας. Ο ήθος μας είχε πέι τό όνομά του, εκείνη τό δικό της : « Φίλωρα Γαϊαζίδου, μαθήτρια της Δοματικής Σχολής τοί Έλλήνοκοί Ψδείον (τάξις Ν. Παπαγεοζοζι) »

— Της δοματικής ! έρώναζε ό Άστοινός ενδοσκομιμένος. Τοί Παπαγεοζοζι ! Κοιτάζετε, τί ενζοζοζι έπιλήξη !

— Τόν γροζέζετε προσοσιαζός ;

— Τό Νίζο ; Είνε φίλος μου, καιέ !... Α, μιιά τί όνομά πιέζει !...

— Και ποίς διδάσκει ! έροδύθεο με τον ίδιο ενδοσκομιό εκείνη.

Και προσοσοδον. Και ή βροζή έτερε τά ούσα. Η Φίλωρα άνοιξε τό όμπελιόκι της και έρωσιόζηταν τα δύο ούσιτα της πάοης στήνης. Εκείνη, κάθε στιγμή, έρωζε πίσω τό κεφάλι και έρωσιόζοζε : « Άσπυς μιιά άκοιούθηδν !... Άχ αν ξέοτε ποσο φοβήθηκα !... »

Τό βροδινό οσοτάδι κατέβηκε και τα σπύτα γρόντασε πιό άωνά... Στέφ. Δάφνης

ΑΘΩΣ ή βροζή δουίμοσι, ή κανέζιχη όμπελιόκιτα δε γρηοζιμενε πιιά, παιά για να μονοζέση μεθοδικώτατα τοίς όμοις τοί Λάμης. Κοιμητόνατας με τα πόδια στα νερά και με τη φωνή σιιά πέλαγο κάποις μελιονιζής ενζυμας, ό νέος μονομοίσατο μέσα τον μ'έν' άδιώμο χαροζέλο :... — Αμορι Μου ! Δέ !...

Όταν έπι τίλοζς έρωσιω στην άπόμωζη σνοσιάκι, εκεί ποί ή όδοζ Άχαρνών παίνεσι πιιά την έζοζιχη της φροζοζοζι, ή νέα τοί έδειξε ένα νηλιό σπύ τοί έδδ και εκεί έδερνε, μες στο οσοτάδι τα φρωσιμένα του παοιάθηα.

— Αχ ! να. Έγτάοσι ! Έκαμε με λαζάτα. Σας έβραόσινα, έπροδύθεο σε λίγο γελοίατα : έπίμοσι την έξόποσι με τό μωροζιζώμο γεροζι ! ποί να βοδύη εκεί ήλετικώ ! — Θ' άνεβήτε να σνοβήλατε... Πρόπει να σάς ενζοζοζιήσουν και οι γονις μου !...

Ο Άστοινός, αν και δεν τό είχε σνοβή παρόμοιο γεροζιός ως τάρα, άμέσοζς εκατάλαβε πως δεν έρωζε ν' άνοβή, για να μη προσοβή τη νέα εκείνη ποί τον έρωμοσε τό έπινοοζιόνη της. Ο Αίμιλιος πάντα είχε τη διοόδηση τοί τ' άποπει και τί δεν άποπει. Ως την ώρα ποί του δεν έπεσε έξω οτά τίποα ζητήματα.

Με τίς σέγες αυτές, κ' άπό ενζοζοζιηος τη Φίλωρα για την τιμή, άνεβησε τη σπαλιά ποί τη φόνιζε από νηλιά με μιιά λαμιατο της κοιζίας με μεσοζοζιχη γυναικα— ή ύπερότση, χωρίς άλλο, — έρω ή Φίλωρα, πηραίνοντας μπρός, έρώναζε τό γαριάτι με την βελονόδινα της φωνή :

— Μαριά, μιαιπά !... Θα σάς ποί !... Εγχαοζιήσατε ποίτα τον κούο Άστοινό... Είγε την καιόσινη... να... άναγιάστηκα να ζητήσο την προσοσιά του ! Μά τί είν' αυτό τό κακό !... Να μη μπωή ένα κοζιότι να κώνη δύο βήματα από δοζομο !... Μά, αν δεν ήταν ό κούοζι, θάπετρα χάμοζο από τον τούμο μου !... Τι βορωμύλοζα !... Τι προτάοσις !... Έ !... σίφ !... άηδία !...

Χειροφιέματα, χαμοζέλα, ενζοζοζιές... Ο Αίμιλιος σπάει κοινοσιετικώς από νερό και μέλι... Όλα ίνε γινικά, όμοζοζι, άνετα. Η μητιέρα με μιιά λοριόδα άδορα μιαιλιά πάνω άπ' τό μέτωπο, οοβαση μαζί και ενζοζοζιόκι τό πατέρω ; με κεινή τη γαζέτα γενιάδα, άπλωμένη στο πεταγτό στήθος— οσοτός Άνδαλόζιμα άροζοζι, — πάτεο φαμίλιας... Και τό τραπέζι στρομμένο, με την πάοτα του, την τάξη του, τό σποδοβόλημα τώ κοινοσιόλιον του... Έχει γοζοτό λεί, να όνειροζέταται... και να βλέπη μιαιότα και ποός άπορροβιάζεται !... Όχι, όχι, όχι ! άπόόσιτατα δέρεται να κάτση και' αυτός οτά

